

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 571/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti HYGIENA s. r. o., Nemocničná 8, Kráľovský Chlmec, a jej štatutárneho zástupcu a konateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou GHS Legal, s. r. o., Lazaretská 3/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Horňák, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cob 203/2015-189 z 2. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti HYGIENA s. r. o. a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti HYGIENA s. r. o., Nemocničná 8, Kráľovský Chlmec, a jej štatutárneho zástupcu a konateľa [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovatelia“ alebo aj „sťažovateľ 1“ a „sťažovateľ 2“, predovšetkým v texte sťažnosti, pozn.), zastúpených advokátskou kanceláriou GHS Legal, s. r. o., Lazaretská 3/A, Bratislava, mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Horňák, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 203/2015-189 z 2. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú:

«Návrhom doručeným súdu dňa 28. 9. 2015 sa spoločnosť HYGIENA s. r. o., IČO: 36 587 664, so sídlom Nemocničná 8, Kráľovský Chlmec (ďalej len „spoločnosť HYGIENA s. r. o.“) konajúca spoločníčkou ██████████... bytom ██████████ (ďalej len „Spoločníčka“) ako žalobca domáhala nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil Sťažovateľovi 2 ako žalovanému v 2/ rade ako konateľovi žalobcu zdržať sa nakladania nehnuteľnosťou zapísanou na LV č. ████████, okres ████████, obec ██████████, k. ú. ██████████ (ďalej ako „Návrh“).

Spoločníčka svoju aktívnu legitimáciu odôvodnila v zmysle § 122 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), podľa ktorého „Každý spoločník je oprávnený v mene spoločnosti uplatniť nároky na náhradu škody alebo iné nároky, ktoré má spoločnosť voči konateľovi, alebo uplatniť nároky na splatenie vkladu proti spoločníkovi, ktorý je v omeškaní so splatením vkladu, prípadne nároky na vrátenie plnenia vyplateného spoločníkovi v rozpore so zákonom. To neplatí, ak spoločnosť už tieto nároky uplatňuje. Iná osoba ako spoločník, ktorý žalobu podal, alebo ním splnomocnená osoba nemôže v súdnom konaní robiť úkony v mene spoločnosti.“

Žalobou vo veci samej sa spoločnosť HYGIENA s. r. o. konajúca Spoločníčkou domáha zaplatenia istiny vo výške 395.000 EUR s prísl. z titulu náhrady škody, ktorú mali Sťažovateľ 2 a ██████████..., bytom ██████████ spôsobiť údajne neoprávnenými výbermi hotovosti z bankového účtu spoločnosti HYGIENA s. r. o., ako aj inými finančnými

operáciami, ktoré v spoločnosti HYGIENA s. r. o. vykonali ako konatelia spoločnosti HYGIENA s. r. o.

Uznesením zo dňa 19. 10. 2015, č. k. 14 Cb/20/2015-173 (ďalej len „Uznesenie OS“) Okresný súd Trebišov Návrh zamietol z dôvodu, že nie sú splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia. Návrh nespĺňa totiž zákonnú podmienku, ktorou je uvedenie takého znenia petitu na meritórne rozhodnutie vo veci samej, ktorým by žalobca dosiahol trvalú úpravu pomerov medzi účastníkmi a ktorý výrok vo veci samej by mal súvislosť s predbežným opatrením.

Voči uzneseniu podala spoločnosť HYGIENA s. r. o. konajúca Spoločníčkou odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením zo dňa 02. 12. 2015, č. k. 2 Cob/203/2015-189 (ďalej len „Uznesenie KS“) tak, že Uznesenie OS zmenil tak, že prikazuje Sťažovateľovi 2 ako žalovanému v 2/ rade ako konateľovi spoločnosti HYGIENA s. r. o., zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťou zapísanou na LV č. ■■■■■, bližšie špecifikovanou v predmetnom Uznesení KS...

Avšak nariadením priebežného opatrenia súd žiadnym spôsobom nezabránil Sťažovateľovi 2 s ani zabrániť nemohol vo vyššie uvedenom konaní (zmenšovanie alebo znižovanie hodnoty majetku Sťažovateľa 2), ale len nezmyselne, bezdôvodne a najmä protiprávne zabránil tretej osobe (spoločnosti HYGIENA s. r. o., ktorá vystupuje len na strane žalobcu) v nakladaní so svojím majetkom, keďže v prípade úspechu konajúcej Spoločníčky vo veci samej, by sa spoločnosť HYGIENA s. r. o. konajúca Spoločníčkou aj tak nemohla uspokojiť z majetku, ktorý je týmto predbežným opatrením postihnutý, keďže tento majetok nie je vo vlastníctve Sťažovateľa 2! Inak povedané, súd arbitrárne zabránil podnikateľ spoločnosti HYGIENA s. r. o. v jej základnom podnikaní, ktorým je nakladanie s jej jedinou nehnuteľnosťou (najmä jej prenájom) a to bez toho, aby sa viedlo akékoľvek konanie voči tejto spoločnosti!!!

Tento zásah do práv tretej osoby (Sťažovateľa 1) bez akéhokoľvek rozumného, či právneho dôvodu je veľmi vážnym arbitrárnym zásahom do ústavných práv a právom chránených záujmov právnickej osoby, ktorý vytvára vážny precedens protiprávneho obmedzovania právnickej osoby v dôsledku sporov, v ktorých táto právnická osoba nie účastníkom konania na strane žalovaného a ktorej obmedzenie nemá a ani nemôže mať žiadny vplyv alebo prínos pre takéto spory.

S vyššie uvedeným sa stotožnil aj prvostupňový súd, ktorý v Uznesení OS uviedol: „Meritórnym rozhodnutím súdu, že žalovaný v 2/ rade je povinný nahradiť škodu, sa nezabráni konaniu, ktorému zákazu sa žalobkyňa domáha navrhovaným predbežným opatrením. Jej požiadavka na dočasnú úpravu pomerov nie je v žiadnom vzťahu k navrhovanému rozhodnutiu vo veci samej. Len vtedy by bola odôvodnená požiadavka na nariadenie predbežného opatrenia, ak by sa žalobkyňa domáhala takého meritórneho rozhodnutia, ktorým by sa natrvalo dosiahol stav, ktorý sa má dočasne vytvoriť navrhovaným opatrením.

V tomto konkrétnom prípade ani prípadným vyhovením návrhu vo veci samej a vydaním rozhodnutia o náhrade škody sa nezabráni prípadnému ďalšiemu porušovaniu práv zo strany žalovaného v 2/ rade, teda tomu, že žalovaný v 2/ rade bude nakladať s nehnuteľnosťou vo vlastníctve žalobkyne. Navrhované meritórne rozhodnutie totiž vôbec nesmeruje k tomu, aby bolo jeho vydaním žalovanému zabránené v takom konaní (nakladaní s nehnuteľnosťou), ktorého zákazu sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia žalobkyňa domáha. Niet totiž žiadnej súvislosti medzi navrhovaným predbežným opatrením a návrhom vo veci samej. Nariadeniu predbežného opatrenia musí zodpovedať i príslušný petit žalobného návrhu.

S týmto zásadným a najmä zákonným argumentom prvostupňového súdu sa však Porušiteľ v odôvodnení Uznesenia KS žiadnym spôsobom nevysporiadal a jednoducho ho prehliadol!...

Porušiteľ pri svojom rozhodovaní postupoval arbitrárne, keď obmedzil konateľské oprávnenie Sťažovateľa 2.

V zmysle § 133 ods. 1 OBZ: „Štatutárnym orgánom spoločnosti jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konateľ v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak.“

Súd pri vydaní Uznesenia KS, ktorým zmenil Uznesenie OS tak, že nariadil predbežné opatrenie, ďalej postupoval v rozpore s ustanovením § 133 ods. 1, v zmysle ktorého je štatutárnym orgánom spoločnosti jeden alebo viac konateľov... Obmedziť konateľské oprávnenie môže iba spoločenská zmluva alebo valné zhromaždenie, teda nie súd (uznesenie NS SR sp. zn. 2 Obo 96/2002). Z uvedeného vyplýva, že od konateľov obchodnej spoločnosti nemožno spravodlivo žiadať, aby obmedzili svoje konateľské

oprávnenia, lebo toto obmedzenie by bolo v rozpore so zákonom, aj s platnou spoločenskou zmluvou...»

Sťažovatelia ďalej namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy arbitrárnosťou, nedostatočnosťou a nepresvedčivosťou namietaného rozhodnutia krajského súdu:

„Porušiteľ sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentmi prvostupňového súdu, neuviedol v čom vidí nesprávnosť jeho postupu, či rozhodnutia. Obmedzil sa iba na konštatovanie doterajšieho priebehu konania a samotné odôvodnenie rozhodnutia Porušiteľa spočíva v pár nesúvisiacich vetách, ktoré však žiadnym spôsobom nevyvracajú dôvody, pre ktoré prvostupňový súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.“

Sťažovatelia tiež podaním zo 4. augusta 2016 (ústavnému súdu bolo doručené 9. augusta 2016) upravili pôvodný petit sťažnosti (vynechaním namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 ústavy z jeho textu).

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa – spoločnosti HYGIENA s. r. o..., na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02. 12. 2015, č. k. 2 Cob/203/2015-189 porušené.

2. Základné právo sťažovateľa – [REDAKOVANÉ]..., [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02. 12. 2015, č. k. 2 Cob/203/2015-189 porušené.

3. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02. 12. 2015, č. k. 2 Cob/203/2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi – spoločnosti HYGIENA s. r. o... a sťažovateľovi – [REDAKOVANÉ]... náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,79 EUR s DPH... od právoplatnosti tohto nálezu.“

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola jednou zo spoločníčok obchodnej spoločnosti HYGIENA s. r. o. – [REDAKOVANÉ] (do 9. februára 2017) a jedným z konateľov spoločnosti [REDAKOVANÉ] (do 25. augusta 2017).

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 203/2015-189 z 2. decembra 2015

Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 203/2015-189 z 2. decembra 2015, ktorým tento súd ako súd odvolací zmenil uznesenie Okresného súdu Trebišov č. k. 14 Cb 20/2015-173 z 19. októbra 2015 o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia tak, že prikázal žalovanému

v 2. rade ako konateľovi žalobkyne (obchodnej spoločnosti) zdržať sa nakladania s označenou nehnuteľnosťou, a to v rozsahu jej predaja, darovania, zamenenia, založenia, zaťaženia vecným bremenom, daním do nájmu, vložení do inej obchodnej spoločnosti až do právoplatného skončenia konania vo veci samej vedenej na prvostupňovom súde pod sp. zn. 15 Cb 20/2015. Štatutárny orgán obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako konateľ obchodnej spoločnosti vystupoval v tomto konaní ako žalovaný v 2. rade, keď žalobkyňou v konaniach o nariadení predbežného opatrenia bola konajúca spoločníčka obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ].

Ústavný súd preto v uvedenej súvislosti preskúmal sťažovateľmi namietané uznesenie krajského súdu č. k. 2 Cob 203/2015-189 z 2. decembra 2015 a poukazuje na podstatnú časť odôvodnenia označeného uznesenia krajského súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie podľa § 212 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné...

Ide o špecifickú situáciu, kedy sa žalobkyňa domáha ochrany práv voči konateľovi spoločnosti. Takýto prípad rieši § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka, keď v mene spoločnosti nebudú konať konatelia – voči ktorým spoločnosť uplatňuje určité nároky, ale v týchto prípadoch bude za obchodnú spoločnosť konať, ktorýkoľvek spoločník. Takáto formulácia predmetného ustanovenia má zamedziť tomu, aby konateľ ako štatutárny orgán spoločnosti nemohol pokračovať vo svojej deštruktívnej činnosti.

Na základe podaného návrhu sa konajúci spoločník, ktorý nie je súčasne konateľom, stáva v danej veci jediným oprávneným subjektom, ktorý môže vo veci ďalej konať.

Medzi základné práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku SR alebo v medzinárodných zmluvách, ktoré SR notifikovala.

Z toho vyplýva...

V konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť preto rešpektované požiadavky na spravodlivé súdne konanie.

Právo uplatňovať nároky v mene spoločnosti, voči konateľovi spoločnosti, patrí medzi práva spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným. Ide pritom o špeciálne konštrukcie zákonného zastúpenia spoločnosti.

Vzhľadom na horeuvedené s prihliadnutím na zákonné obmedzenia pôsobnosti, ktorú za obvyklých okolností vykonávajú konatelia, odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom k ochrane práv a právom chránených záujmov spoločnosti a v záujme efektivity ustanovenia § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka boli splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia tak, ako to navrhla žalobkyňa.

Podľa § 221 ods. 3 O. s. p., ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti uzneseniu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, zruší rozhodnutie, len ak zastavuje konanie.

Podľa § 220 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Nakoľko v danom prípade neboli splnené podmienky na potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa ani zrušenie rozhodnutia, odvolací súd podľa § 220 O. s. p. zmenil rozhodnutie tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. “

Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (I. ÚS 46/00, III. ÚS 339/2012).

V kontexte argumentácie sťažovateľov je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy), preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za orgán, ktorý je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie (mutatis mutandis, pozn.) pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach len za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci ústavný súd zastáva názor, že napadnuté procesné uznesenie krajského súdu nie je arbitrárne a nepresvedčivé, keďže právne závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval tieto závery. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd ako súd odvolací sa vyrovnal so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, že správne vyložil a aplikoval relevantnú právnú úpravu obsiahnutú v Obchodnom zákonníku a kvalifikoval právnú situáciu ako špecifickú – čím vysvetlil aj posúdenie veci (súčasne aktívnej legitimácie žalobkyne v konaniach o nariadení predbežného opatrenia) podľa § 122 ods. 3 – a uplatnenie uváženia v rozhodovacej činnosti.

Krajský súd dal jasnú odpoveď na základnú otázku, od ktorej odvíjal spôsob vyriešenia celej veci, ako aj odpovede na argumenty uvedené v odvolaní konajúcej spoločníčky obchodnej spoločnosti, ktoré ho k takému rozhodnutiu viedli.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k tomuto rozhodnutiu, rekapitulujúc rozhodujúce právne skutočnosti, ktoré sa týkali právneho vzťahu medzi účastníkmi konania. Stručnosť odôvodnenia zodpovedá povahe procesného rozhodnutia o nariadení, resp. zrušení nariadenia predbežného opatrenia, keďže ide o rozhodnutie, ktoré sa zakladá na uvážení a vyhodnotení podmienok, ktoré sú súčasťou návrhu.

V nadväznosti na námietky sťažovateľov ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkom konania (m. m. I. ÚS 241/07). V tomto prípade za relevantné ustanovenie nepovažoval § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka.

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru napokon uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania a že jeho naplnením je vyhovieť všetkým jeho návrhom, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, I. ÚS 3/97, II. ÚS 157/09).

Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a uznesením krajského

súdu č. k. 2 Cob 203/2015-189 z 2. decembra 2015 nebola preukázaná taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť porušenie práv sťažovateľov po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 203/2015-189 z 2. decembra 2015

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. 1. 2000, č. 39754/98, IV. ÚS 500/2012, II. ÚS 781/2016), v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia, resp. aj III. ÚS 59/2012, III. ÚS 309/2012). Vzhľadom na to bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2017